

Z uvedené zásady vyslovené všeobecně v čl. IX. uvozovacího patentu k trestnímu zákonu a pak speciálně v § 41 čís. 1 zákona čís. 108/33 sb. z. a n. plyne tedy, že dříve spáchaný čin trestný, který je podle nového práva beztrestným, nemůže býti trestán podle práva starého (Miřička, trestní právo hmotné str. 27). Zásada tato jest ustanovena ve prospěch vinníka a nemůže jí býti na závalu, že žalobce, ať veřejný či soukromý, pozbývá tím bývalého nároku na stíhání pachatele; jeť tato jeho újma jen nutným rubem použití této zmíněné již zásady, jejíž požitelnost by vůbec nebyla možná bez této újmy.

Je-li však ustanovení § 41 čís. 1 a tím i § 15 odst. 2 cit. zák. použití na souzený případ, je na věc nazíráti tak, že v době rozhodování o věci se ukázalo, že trestní řízení bylo zahájeno bez návrhu v zákoně oprávněného žalobce, pročež nalézací soud v tomto směru plným právem osvobodil obžalovaného podle § 259 čís. 1 tr. ř. Tím padá i námitka stížnosti s domnělého hlediska § 281 čís. 5 tr. ř. vznesená, že na souzený případ nedopadá podle svého doslovu ustanovení § 259 čís. 1 tr. ř.

Čís. 5085.

Pro skutkovou podstatu zločinu podle § 4 zák. čís. 269/1919 sb. z. a n. nestačí, že někdo padělaný peníz udává, nýbrž je třeba ještě zjistiti, že tak činí vědomě (že udávaje peníz, o který jde, věděl, že udává padělek).

(Rozh. ze dne 20. září 1934, Zm I 960/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 9. července 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 4 zákona čís. 269/19 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znova jednal a rozhodl.

Důvody:

Obžalovaný uplatňuje číselně důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., poukazuje však zřejmě i k důvodu zmatečnosti čís. 9a) § 281 tr. ř. výtkou, že by mohl býti uznán vinným zločinem podle § 4 zákona čís. 269/19 sb. z. a n. jen, kdyby bylo zjištěno, že udával vědomě padělanou desetikorunu za pravou. Nalézací soud zjistil sice výpovědi svědka Jaroslava B-ého, že desetikoruna, již mu stěžovatel platil a již pak udal, byla padělaná, avšak toto zjištění o sobě nestačí k výroku o vině stěžovatelově zločinem podle § 4 zákona čís. 269/19 sb. z. a n. Nestačí totiž, že někdo padělaný peníz udává, nýbrž je třeba ještě zjistiti, že tak činí vědomě, že, udávaje peníz, o který jde, věděl, že udává padělek.

Nalézací soud však zjistil jen, že stěžovatel, udávaje desetikorunu, označenou svědkem B-ým za padělek, musel si uvědomiti, že jde o peníz podezřelý, aniž se obíral otázkou, zda stěžovatel ji dále udával s vědomím, že jde skutečně o padělek, pokládaje za postačující k odů-

vodnění výroku o vině po stránce subjektivní, že se stěžovatel po pochybnostech vyslovených o pravosti desetikoruny svědkem B-ým nepřesvědčil, zda jde o peníz pravý, či padělaný. Pochybnosti, jež musel mít stěžovatel podle zjištění napadeného rozsudku o pravosti dále jím udávané desetikoruny, nelze však stotožniti s vědomím o padělání desetikoruny, jehož je třeba k subjektivní vině stěžovatelově, k jejímuž zjištění zvláště vybízelo sdělení policejního ředitelství v Praze ze dne 11. dubna 1934.

Čís. 5086.

Doručení rozsudku s mylným nebo s neúplným poučením o opravných prostředcích je neplatné a nelze od něho počítati běh lhůt.

Rozh. ze dne 20. září 1934, Zm IV 384/34.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti V. N. pro zločin krádeže následkem stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Ch. ze dne 19. května 1934, jímž byla odmítnuta zmateční stížnost tohoto obžalovaného proti rozsudku vrchního soudu v K. ze dne 23. března 1934, v zasedání senátu dnešního dne konaném takto se u s n e s l: Nejvyšší soud stížnosti vyhovuje, napadené usnesení soudu první stolice zrušuje a soudu tomuto ukládá, aby doručení rozsudku obžalovanému opakoval se správným poučením.

D ů v o d y:

Rozsudek odvolacího soudu měl býti v tomto případě obžalovanému vyhlášen nebo doručen s poučením, že mu přísluší podati zmateční stížnost ve smyslu § 388 tr. ř. a 2. odst. § 31 por. nov. do 3 dnů, a to podle § 431, odst. 4 tr. ř. u krajského soudu v Ch. Podle stavu spisů bylo však obžalovanému dáno poučení, že má právo podati zmateční stížnost do 8 dnů, při čemž nebylo uvedeno, zda má podati zmateční stížnost u soudu první stolice nebo u soudu druhé stolice, jenž vynesl napadený rozsudek. Obžalovaný podal zmateční stížnost v 8denní lhůtě u soudu druhé stolice, který ji postoupil soudu první stolice, kam došla po uplynutí 8denní lhůty. Soud první stolice odmítl zmateční stížnost jako opožděnou. Stížnost podaná obžalovaným proti tomuto usnesení je důvodná. Poněvadž předepsané poučení o opravném prostředku bylo z části mylné, z části však neúplné, bylo též doručení rozsudku neplatné a proto od tohoto doručení nelze počítati lhůtu k podání opravného prostředku.

Čís. 5087.

Není-li trestným n e z n á m ý pisatel z důvodu § 6 odst. 2 b) a 3 zák. čís. 108/33 sb. z. a n., není trestnou ani osoba odpovědná ze zanedbání povinné péče podle § 6 zák. čís. 124/1924 (§ 4 vyhl. 145/1933) sb. z. a n.